

สี่พันตร

บทที่ 1

เสียงดนตรีไพเราะ กังวานจังหวะช้าบ้าง กระแทกกระทั้น เร่งเร็วบ้าง ตั้งอยู่ในบริเวณของพระตำหนักเก่าที่เคยถูกทิ้งให้เปลี่ยวร้าง..... เสียงนั้นถูกบรรเลงโดยเครื่องดนตรีโบราณ ซึ่งยังเป็นที่ยอมรับชมชื่นของผู้ที่ยึดมั่นอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิม ในขณะที่อารยธรรมตะวันตก ได้นำสิ่งใหม่ๆ มาสู่ความนิยมของคนรุ่นใหม่ และเป็นที่ยอมรับมากขึ้นทุกทีกลุ่มสตรีที่ขับบรรเลง อยู่ในเครื่องแต่งกาย ซึ่งมีผืนแพรปกคลุมรุ่มร่าม นั่งอยู่บนตั่งไม้ใหญ่ที่เรียงต่อกัน พวกนางอวบอ้วนสูงวัย ดูไม่เข้ากับนักกับเสียงดนตรีไพเราะที่กำลังสรรค์สร้าง

ผิดกับดรุณีสองนางที่เคลื่อนไหวทำลีลาร่ายรำตรงกลางห้อง.... สวมใส่อาภรณ์ชุดรำที่แม้จะปกคลุมถึงข้อเท้า แต่แพรผ้าที่แหวกออกในยามเคลื่อนไหว เผยให้เห็นริ้วแขนสลักเสลา ริ้วน่องสีชมพูอ่อน และรูปเท้าเปล่าเปลือยงดงาม ประดับสร้อยตาข่ายทองถักเป็นแพไปรุ่งไบหน้าผุดผาดงดงามมีความคล้ายคลึงกัน จนแม้เมื่อมองพินิจยังยากจะเห็นความแตกต่าง...! เธอรำตามกัน บางครั้งหมุนพลั่ว บางครั้งเกี่ยวแขน แยกจากแล้วกลับเข้าหา วัดไถวมาลาดอกไม้สีสดในท่าที่สักการะทวยเทพรอบทิศ

แต่ว่าดรุณีหนึ่งในนั้น มักเปลือยแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายขัดอกขัดใจที่สุดก็หยุดรำรำ ทั้งยังขำขำมาลัยดอกไม้ในมือลงพื้นดื้อๆ ทำให้กลีบอบบอบบางหลากสีที่ถูกร้อยหลุดกระจาย และเสียงดนตรีต้องสะดุดหยุดลง

ดรุณีอีกนางหนึ่งพลอยหยุดหันมามอง ถามเสียงอ่อนเออใจ
“น้องดาว เป็นอะไรไปหรือ”

อีกฝ่ายสีหน้าบูดบึ้ง “หม่อมฉันเหนื่อย”

“ถ้าไม่ตั้งใจ พระแม่ จะไม่อำนวยพรให้”

“ช่างพระแม่เป็นไร” เธอขัดเคืองพรั่งพรู “หากพระแม่เมตตา น้องคงไม่ถูกกดขี่ข่มเหงมาตั้งแต่เล็กๆ วันนี้ เสด็จลง궁จะไม่พระทัยดำ หลงเชื่อพวกที่กล่าวหาคนที่เป็นหลานแท้ๆ”

“จู้จู้ อย่าพูด เดี่ยวใครได้ยินเข้า”

“ยังมีอะไรจะต้องกลัวในเมื่อน้องมาถึงจุดอับที่สุดแล้ว”

พระองค์หญิงสุดาวดี สะบัดผละหนีจากกลางห้อง พระพี่นางดำเนินตาม วางพวงมาลาลงบนโต๊ะ บอกนางพี่เลี้ยงสูงวัยว่า
“พี่อุษาจะ น้องดาวเหนื่อยแล้ว เราจะพักกันสักครู่”

น้องนางประทับนั่งด้วยพระอาการขุ่นมัว ผิดกับหญิงองค์พี่ที่กิริยาละมุนละไม รินพระสุธารสชาเลื่อนให้

“อย่างกังวลให้มากไปเลย ระยะนี้น้องจงทำตัวให้ดี เสด็จลงทรงเมตตาคงไม่ลงโทษทัณฑ์รุนแรง”

“เสด็จลงเมตตาพี่หญิงคนเดียว ไม่เคยเหลียวแลน้องสักนิด”

หญิงองค์พี่ถอนพระทัย เธอกับขนิษฐาเกิด ตามกันในเวลาที่ไล่เลี่ย แต่เล็กจนใหญ่กลับได้รับการปฏิบัติแตกต่าง เธอพอจะรู้เหตุผล คำทำนายของโหรหลวงเมื่อเธอทั้งสองมีพระประสูติกาลที่ว่า “...พระเจ้าหลานเธอพระองค์พี่ จะเป็นที่สุดของศิริกัลยาณี นำความเจริญไปสู่ทุกที่ประจวบแสงตะวัน แต่เจ้านางพระองค์น้อง เมื่อเติบโตใหญ่กลับจะเป็นปฏิปักษ์ต่อสกุลวงศ์ ชักนำเภทภัยสู่บ้านเมือง.....” แม้คนสมัยใหม่ถือว่าเป็นเรื่องเลื่อนลอยไร้สาระ ทว่าในครั้งนั้น เสด็จเจ้าอัมรินทร์ พระอัยยิกา... ราชารู้ครองแคว้นก็ทรงหวั่นไหวคล้อยตามจริงจิง

คำทำนายกระทำให้เป็นการเฉพาะ มิได้แพร่พรายออกไปแม้ในหมู่พระญาติ ทารกน้อยถูกองค์กษัตริย์เฟื่องเล็งควบคุมบังคับนับแต่นั้น... เคาระห์กรรมซ้ำซัดเมื่อองค์เจ้าฟ้าผู้เป็นพระบิดาถึงแก่ทิวงคต แม้ลูกจึงต้องเผชิญชะตากรรมกันตามลำพัง สองพี่น้องถูกแยกจากกัน คนหนึ่งเป็นที่โปรดปราน ได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเจ้านางแห่งราชสำนักในฐานะพระเจ้าหลานเธอแห่งองค์พระเจ้าแผ่นดิน ขณะที่อีกคนหนึ่ง ถูกส่งให้ไปอยู่ในความควบคุมดูแลของนางซีและเหล่านางข้าหลวงที่มีอคติและเข้ม้งวด

ความพยายามของวังหลวง ที่จะอบรมแต่งปั้นตรุณีน้อยมิให้เป็นไปตามคำทำนาย กลับให้ผลในทางตรงข้าม ความผิดเล็กน้อยประสาเด็กถูกมองเป็นเรื่องใหญ่ แล้วได้รับการตำหนิวางโทษรุนแรง.. สร้างความก้าวร้าวสะสมเพิ่มพูนขึ้นแก่เธอที่ละเล็กละน้อย.....

เธอถูกส่งไปอยู่ ณ ดินแดนขอบนอกของราชอาณาจักร นานๆ จะได้กลับพระนครสักครั้ง ไม่ได้คลุกคลีในหมู่พระญาติ ไม่มีโอกาสออกงานปรากฏพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นพระราชวงศ์

หากไม่ใช่เพราะโสมโสมภณเป็นที่สนิทสนมหา แม่ลูกทั้งสามคงต้องเผชิญชะตากรรมที่เลวร้าย เสด็จไปทรงโปรดปรานราวกับเธอเป็นพระราชธิดาองค์เล็ก พระราชทานทรัพย์สินศฤงคารไม่เคยขาดพร่องบ่อยครั้งที่พระมารดาอาศัยเธอออกต้อนรับทูตขอให้น้องได้กลับมา “บ้าน” หรือไม่เช่นนั้น สองแม่ลูกก็เต็มพระทัยลำบากพระวรกาย เดินทางไปพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ณ แดนไกล ที่ซึ่งน้องนางสุดาวดี ถูกส่งไป... “ปฏิบัติภารกิจตามพระราชประสงค์”

สิ่งที่เธอไม่อาจทูลขอสำเร็จ คือให้น้อง ได้กลับมาอยู่ด้วยเป็นปรกติเช่นพี่น้องทั้งหลาย เพราะพอพระองค์หญิงน้อยน้อยเสด็จกลับมาบ้านได้ ไม่นาน ก็จะมีพระบัญชาให้ออกจากพระนครไป ณ แดนไกลอีก เพื่อให้ได้รับการดูแลอบรมเป็นพิเศษ ให้สมกับที่เป็นขัตติยะราชกุมารี...

ครั้นต่อมา เสด็จเจ้าอัครราชผู้เป็นพระปิตุลาสิบราชบัลลังก์.... กษัตริย์พระองค์ใหม่ไม่มีพระตำริ ให้ปลดเปลื้ององค์ภาคิไนยจากการถูกควบคุมบังคับ ค่ายุงงเปิดทูลจากคนรอบข้างทำให้พระองค์ทรงห่วงกังวลในความมั่นคงของราชบัลลังก์ จึงยิ่งเข้มงวดควบคุมพระองค์หญิงน้อยซึ่งได้รับการทำนายทายทักว่า “จะเป็นปฏิปักษ์ต่อราชสกุล ชักนำเภทภัยสู่บ้านเมือง” ให้ต้องเจริญชนม์อยู่ภายใต้กฎระเบียบที่เคร่งครัดมากยิ่งขึ้น

เวลาผ่านไป ขณะที่พระองค์หญิงโสมโสมภณ สุขสมบูรณ์ในราชศักดิ์ ปฏิบัติพระองค์ตามวิถีแห่งราชสกุลวงศ์ พระองค์หญิงสุดาวดีกลับก้าวร้าวเกร มีโอกาสทำเรื่องร้ายใดก็กระทำทันที ทั้งยังรู้สึกสาแก่ใจกับความเดือดร้อนของผู้อื่น ราวกับจะเป็นการชดเชยความอยุติธรรมที่เธอได้รับตลอดมาตั้งแต่ยังเยาว์

รายงานที่ได้รับครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้พระนางดาราวดีทรงเป็นทุกข์ เข้าพระทัยว่า “...พวกนี้ข้าหลวงมันใส่ความลูกแม่อีกแล้ว...”

แม่โสมโสมภณรักน้อง แต่ก็อดขiongพระทัยไม่ได้

“หญิงดาว จริงหรือเปล่าที่เขาว่าน้องกระชากผมนางกำนัล”

“....ไม่จริงเลยเพคะ น้องแค่เผลอปัดมือไปถูกนิตเดียวเท่านั้น พวกนางคอยใส่ความน้องเสมอ”

“น้องผลักพี่เลี้ยงตกบันไดหรือ”

“....นางสะดุดขาตัวเองต่างหาก”

“ทำไมไฟถึงไหม้ห้องหนังสือ”

“....มันเป็นอุบัติเหตุเพคะ”

“แต่รายงานนั้น....”

“....หากท่านพี่เชื่อรายงานแล้วจะมาถามน้องทำไม”

ทุกครั้ง พระมารดาก็จะทรงตัดพ้อต่อว่าเธอ

“...ลูกเดือน น้องดาวอาภัพไม่เคยได้รับความยุติธรรม ลูกควรต้องเห็นใจสงสารน้องมากๆ ไม่ใช่คอยใส่เสียงชักไซ้ซ้ำเติมเช่นนี้...”

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเนื่องๆ

ครั้นเจริญชนม์เติบโตเป็นสาว บาบเคราะห์ชักนำให้องค์หญิงสุดาวดีได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระญาติรูปงาม “เจ้านิทศน์ปริเยศร์” ผู้ซึ่งถูกหมายว่าเป็นแกะดำของวงศ์สกุล ด้วยการรู้เห็นเป็นใจของนางข้าหลวงซึ่งรับอามิสสินจ้าง และต่อมา เจ้านิทศน์ ผู้นี้ก็ชักพาให้เธอกระทำเรื่องร้ายต่างๆ จนถึงนำพาให้เธอเข้าเป็นพันธมิตรกับผู้รุกรานจากต่างแดน ร่วมทำการก่อการร้ายขึ้นในบ้านเมืองของตนเอง

ขณะนี้ สองพี่น้องฝาแฝดจึงมิใช่เพียงถูกแยกจากกันด้วยเหตุผลที่ว่า “ทรงมีพระกรุณาโปรดพระราชทานการปฏิบัติดูแลแก่พระองค์หญิง ศิริกัลยาสุดาวดี เป็นพิเศษโดยใกล้ชิด” ดังเช่นที่เคยเป็นมา แต่เหตุก่อการร้ายรุนแรงที่เพิ่งเกิดขึ้นกลางพระนครหลวงแห่งโสพล ทำให้พระองค์หญิงสุดาวดีถูกควบคุมโดยเคร่งครัด ณ

พระตำหนักเก่าที่เคยถูกทิ้งให้ว่างร้างแห่งนี้ ในฐานะของผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด...! หน่วยทหารถูกส่งมาเป็นการเฉพา กองกำลังเข้มแข็งทำหน้าที่ควบคุมบังคับ มิใช่ให้การพิทักษ์อารักขา

“.....มีหลักฐานชี้ชัดว่า เจ้านางสุดาวดีร่วมในกลุ่มก่อการร้าย...หลักฐานนี้ทำให้สืบสาวไปถึงเหตุการณ์ร้ายที่เคยเกิดขึ้นแล้วหลายครั้งพบว่าทรงมีส่วนร่วมก่อการด้วยอย่างสำคัญ....”

รายงานนั้นเป็นความลับสูงสุดซึ่งมิได้ถูกแพร่พรายออกไป แม้แต่ในหมู่พระญาติ พระองค์หญิงโสมโสภณ รับฟังด้วยความตระหนักตกพระทัย ส่วนพระนางดาราวดีก็ทรงรำไห้คร่ำครวญ

“ไม่เป็นความจริงเลย ลูกแม่ไม่มีจิตใจร้ายกาจ เพียงแต่ชุกชุนและคบคนผิดเท่านั้น ลูกถูกใส่ร้าย ไอ้พวกขี้ฉ้อฉลกระหายสงครามมันชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เสมอ.....”

ผู้ที่ต้องสงสัยว่าร่วมก่อการที่ถูกจับตัวได้ ล้วนแต่ถูกควบคุมเพื่อไต่สวนพิพากษา **ส่วนพระองค์หญิงสุดาวดีในฐานะที่ทรงเป็นพระภาคิไนย จึงมีคำสั่งให้ปกปิดพระนามไว้** และให้พามาควบคุม ณ พระตำหนักสี่เฑาะซึ่งเคยถูกทิ้งให้ร้างมานานแห่งนี้

พระนางดาราวดีทรงเป็นทุกข์สาหัส โสมโสภณรับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของพระมารดาตลอดมา แต่น้อยคุ่มใหญ่ เธอทุ่มเทอุทิศให้ทุกสิ่งเท่าที่จะกระทำได้ เพื่อให้น้องสุขสำราญกายใจ แต่เพราะเธอไม่สามารถเปลี่ยนแปรลิขิตชีวิตของน้องหญิงที่ถูกควบคุมบังคับมาแต่เล็ก เธอจึงได้แต่เฝ้าอำนวยการให้อีกฝ่ายได้รับความเพลิดเพลินบันเทิงใจในรูปแบบต่างๆ การร่ำรำตามประเพณีโบราณทั้งในด้านอ่อนช้อยงดงาม ไปจนถึงศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบดั้งเดิมที่แฝงความดุดันรุนแรง รวมทั้งกีฬาที่ทำทลายโลดโผน แม้บางเรื่องไม่โปรด ก็เป็นสิ่งทีกระทำด้วยกันมาแต่เล็ก เพราะว่าเป็นที่โปรดปรานของน้องนาง

และเป็นเพราะยิ่งเจริญวัยก็ยิ่งมีพระอุปนิสัยใจคอที่แตกต่างกันมากขึ้นทุกที การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสาพี่น้องกลับเป็นไปไม่ได้ดีเท่าการทำกิจกรรมเหล่านั้นร่วมกัน น้องนางโปรดปรานกีฬาที่สามารถตัดสินใจแพ้ชนะ โสมโสภณรักเอาใจคล้อยตามจึงเพียรฝึกฝนเพื่อเป็นคู่แข่งคู่แข่งกัน แต่ทุกครั้งเมื่อต่างก็พยายามจนถึงที่สุดแล้ว ผลจะปรากฏว่าเธอมักเป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสมอ

“หม่อมฉันชนะแล้ว.....!”

แต่เล็กจนใหญ่ เสียงนั้นถูกเปล่งออกมาด้วยความรู้สึกเป็นสุขสมใจ แม้จะพ่ายแพ้ โสมโสภณก็พลอยมีความสุขไปด้วย เพราะเหตุนั้นเมื่อเธอพยายามจนถึงที่สุดเพื่อให้อีกฝ่ายเพลิดเพลินกับการมุ่งมั่นเอาชนะ ผลสุดท้ายเธอก็จะยอมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้.....

เธอเลื่อนถ้วพระสุธารสชาเข้าใกล้

“ซาเดวีที่น้องชอบ... ท่านแม่ผสมสมุนไพรให้เป็นพิเศษดื่มแล้วช่วยให้แจ่มใสคลายความกังวลใจได้”

พระนางดาราวดีทรงเชี่ยวชาญเรื่องการปรุงยาสมุนไพร ซึ่งเป็นศาสตร์ลับของพระราชวงศ์ ทั้งยังถ่ายทอดความรู้ให้แก่พระธิดาที่ละเล็กละน้อย สุดาวดีรับวิชาไว้ได้มากกว่า เพราะโสมโสภณซึ่งมีภารกิจด้านอื่นไม่ใคร่ใส่ใจเรียนรู้ เพียงจำใจเรียนเพื่อเอาใจแม่และน้อง

“ไม่ว่าท่านแม่ปรุงยาเลิศเลอแค่ไหนก็ทำให้น้องมีความสุขไม่ได้หรอกเพคะ”

“ความสุขอยู่ที่ใจ ไม่ต้องอาศัยยาใดก็สามารถมีได้เสมอ”
สุรเสียงน้องนางเง้งอนไม่สบพระทัย “ท่านพี่พูดอย่างนี้เพราะทรงเป็นที่โปรดปราน ลองมาเป็นน้องดูบ้างแล้วจะเข้าใจว่าน้องรู้สึกอย่างไร”

“พี่เข้าใจเธอดี.....”

“ไม่จริง ไม่เคยมีใครเข้าใจน้องจริง ท่านพี่เพียงแค่เวทนาสงสารเท่านั้น” กล่าวจบเธอก็ผุดลุกเดินหนี

นางอุษาที่พึ่งอยู่ ทอดสายตาดูจรรีกรักกัฒมมองพระองค์หญิงผู้พี่ซึ่งยังคงคิดเอาใจไม่โกรธตอบ นางอุษาดิตตามอภิบาลดูแลพระองค์หญิงโสมโสภณมาแต่เล็ก เข้าใจดีว่าเธอรักเป็นห่วงน้องหญิงผู้อาภัพเพียงใด

โสมโสภณหันมามองนางอย่างปริศนาหรือ รู้ดีว่าหากยังขึ้น
พูดต่อไปไม่ว่าจะด้วยความเอ็นดูอ่อนโยนแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์ และ
ดีแต่จะก่อความให้อีกฝ่ายขุ่นมัวมากขึ้น

เธอลุกตามจับมือน้องไว้ ร่างในเครื่องทรงสำหรับการรำรำ
เป็นแบบและสีเดียวกัน แต่ว่าดวงพักตร์ที่คล้ายคลึง นางหนึ่งบุตบึ้ง
เป็นทุกข์ อีกนางหนึ่งผุดผาดแจ่มใส

“มารำรำกันต่อเถอะนะ”

“หม่อมฉันเปื้อ..!”

เธอนึกได้ จึงออกอุบายชวนว่า

“เรามารำ เพลงกริชศักดิ์สิทธิ์ ถวายพระแม่ กันดีไหม”

“จะรำเพลงกริชหรืออะไรก็ไม่มีความหมาย เพราะหากพระแม่
เมตตา น้องคงไม่ต้องเป็นทุกข์ลำบากเพียงนี้”

“จงมีศรัทธาสิ แล้วเรื่องร้ายจะกลับกลายเป็นดีรู้ไหม”

“หม่อมฉันเปื้อ” อีกฝ่ายกล่าวซ้ำด้วยน้ำเสียงสะท้านท้อแท้

โสมโสภณส่งเสียงสรवलชักชวน

“มาเถอะ ขออุชิวว่าพลังเพลงกริชของน้องยังเหนือกว่าพี่อยู่ไหม”

น้องนางชะงัก “ท่านพี่จะประลองเพลงกริชด้วยหรือเพคะ”

“แน่นอน”

รำเพลงกริชศักดิ์สิทธิ์ เป็นการรำรำที่ซับซ้อนเพื่อถวายภักดี
บูชาเทพเจ้า ท่วงทำนองดนตรีไพเราะลึกซึ้ง ทำรำรำผาดโผน
พลิกแพลงต้องอาศัยสมาธิ พละกำลังและการฝึกซ้อมอย่างจริงจังเป็น
เวลานานปีจนเกิดความชำนาญ การรำนี้ยังรวมถึงการประลอง
เพลงกริชที่ดุเดือด ซึ่งเป็นแม่แบบของวิชาการต่อสู้ดั้งเดิม โดยที่
ผลแพ้ชนะขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของผู้นับประลองแต่ละคน

เป็นการรำและการประลองที่องค์หญิงสุดาวดีโปรดปรานยิ่งนัก

สุรเสียงขององค์หญิงบอกความตระหนก

“น้องเกรงว่าจะเผลอทำให้เจ้าพี่บาดเจ็บเหมือนครั้งก่อนเพคะ”

“เพราะพี่เจ็บตัวในครั้งนั้นจึงได้ตั้งใจฝึกซ้อมมากขึ้น มาดูกันซิ
ว่าคราวนี้ใครจะเก่งกว่ากัน”

เธอรีบหันไปหานางพี่เลี้ยง

“พี่อุษาจะ อดูเชิญกริชด้วย”

“แต่องค์หญิงเพคะ... คราวที่แล้วกว่าจะหายช้ำอุษาประคบอยู่
ตั้งหลายวัน”

“ก็แค่ช้ำนิดหน่อยเท่านั้นเอง แหม พี่เห็นหญิงฝึกซ้อมกับตา
ยังไม่ไวใจ อย่างนี้ก็แพ้ตั้งแต่แรกแล้วซิคะ”

“องค์หญิงดาวอย่าทรงลงมือรุนแรงนักซิเพคะ”

“การประลองถ้าอ้อมมือจะถือว่าเป็นการประลองได้ยังไง”

องค์น้องนางย่อนทันควัน

โสมโสภณรีบไล่เกลี้ย “นั่นซิ... พี่อุษาไม่ชอบการประลอง
หรือเล่นกีฬาที่เลยกลัวแต่ว่าพี่จะเจ็บ..... พี่อุษาอย่าเป็นห่วงเลยคะ”

นางอุษาจำต้องนิ่ง นางคงไม่เป็นห่วงหากคู่ประลองจะมีใช่
น้องนางสุดาวดี ที่พอลงสู่สนามของการแข่งขันก็มุ่งหมายจะเอาชนะ
ให้จงได้ทุกครั้งทุกหนโดยไม่ยอมรอมชอมอ้อมมือ

อีกครู่หนึ่ง นางข้าหลวงก็อดูเชิญกริชคู่จำลอง ทำด้วยโลหะ
ไร้คมบนพานทองมาคุกเข่าถวาย โสมโสภณแตะพระหัตถ์กับนลาฏ
เป็นการเคารวะ ก่อนจะหยิบขึ้นมาถือไว้ น้องนางทำตาม ร่างอรรชร
ทั้งสองผละจากกันเพื่อวางตำแหน่ง เมื่อดนตรีดังขึ้น ก็ต่างรำรำ
อย่างพร้อมเพรียงสอดคล้อง

เสียงดนตรีดังต่อเนื่อง ทำรำเริ่มจากช้าเนิบ สง่างาม จนเร่ง
เร้าเร็วขึ้นเรื่อยๆ เสียงควงกริชหวีดหวิว บางครั้งถูกสะบัดโยน
ขึ้นสูงแล้วกลับสู่มือบางที่รับไว้อย่างแคล่วคล่อง บางครั้งกริชโลหะ
ถูกควงสู่อากาศพลิกพลิ้วสวนทางกัน ต่างก็แลกรับไว้แล้วหมุนกาย
จีกริชเข้าใส่กันหลายรอบในลีลาที่งดงาม

สิ้นสุดการรำเบิกฤกษ์ใหม่โรงตามรูปแบบ การประลองที่ตามมา
ได้แต่อาศัยความสามารถของแต่ละฝ่าย ซึ่งทำให้คนดูแทบจะไม่ยอม
หายใจ.....

กริชจำลองไร้คม โสมโสภณไม่ถึงกับบาดเจ็บบอบช้ำ แต่เธอ
เป็นฝ่ายยอมแพ้ให้นางตามเคย.....